

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **L. K.**

o przestępstwo z art. 231 § 1 i 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2025 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

wniosku obrońcy

o wyłączenie od udziału w sprawie SSN Pawła Kołodziejskiego

na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 września 2024 r. obrońca L. K. – na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. – wniósł o wyłączenie SSN Pawła Kołodziejskiego od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. II KK 209/23. W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż sędzia Paweł Kołodziejski nie posiada przymiotu niezawisłego i bezstronnego sądu, który to standard określony został w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Treść wniosku nakazuje uznać, iż brak owego przymiotu obrońca wywodzi z kwestii powołania SSN Pawła Kołodziejskiego na urząd sędziego Sądu Najwyższego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. W

ocenie wnioskującego rozpoznanie kasacji przez SSN Pawła Kołodziejskiego skutkować będzie naruszeniem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek w aktualnym stanie procesowym należy uznać za niedopuszczalny z mocy ustawy, co skutkować musi pozostawieniem go bez rozpoznania.

Przedstawione przez obrońcę okoliczności nie mogą zostać rozpoznane w trybie art. 41 § 1 k.p.k., a powyższe stanowisko jasno wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, gdzie wskazano, iż art. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezależnie od powyższego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie podkreśla się również, że wątpliwość co do bezstronności sędziego nie może być wywodzona z samych kwestii ustrojowych związanych z jego powołaniem i to niezależnie od tego w jakim okresie i z jakimi ułomnościami w procedurze nominacyjnej doszło to tego powołania (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2023 r., IV KK 460/19, Lex 3598209; postanowienie SN z dnia 31 października 2023 r., V KK 358/23, Lex 3621120). Podnoszone zarzuty nie mogą mieć bowiem charakteru abstrakcyjnego i odnosić się do całych grup powołanych sędziów (postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2023 r., V KK 162/22, Lex 3600648).

Także z brzmienia art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, dodanego ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259)

wynika, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Zresztą, skoro ustawa o SN w sposób szczególny reguluje badanie kwestii bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego oraz jego postępowania po powołaniu (art. 29 ustawy o SN), to w tym zakresie stanowi ona *lex specialis* w stosunku do art. 41 § 1 k.p.k., wyłączając możliwość badania określonych w niej przesłanek w ogólnej procedurze (por. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2023 r., V KK 485/21, Lex 3519734).

Konsekwencją tego stanu rzeczy jest konieczność uznania, iż procedowanie w trybie art. 41 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy z treści wniosku o wyłączenie sędziego wynika, że dotyczy on wyłącznie kwestii przewidzianych w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym jest niedopuszczalne, a tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Podstawę wniosku stanowiły tu bowiem wyłącznie okoliczności dotyczące powołania SSN Pawła Kołodziejskiego, *de facto* związane li tylko z organem o to wnioskującym, a więc Krajową Radą Sądownictwa działającą w składzie ukształtowanym zgodnie z ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. poz. 3).

Jednocześnie w realiach niniejszej sprawy dostrzec należy, że wniosek odnośnie do SSN Pawła Kołodziejskiego w prawidłowym trybie, przewidzianym w art. 29 ustawy o Sądzie Najwyższym, złożył pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego. Sygnalizowane przez obrońcę okoliczności zbadane zatem zostaną w prawidłowym trybie.

[J.J.]

[a.ł.]

